

3. Diskutér, hvilke fordele og ulemper der for henholdsvis Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti er forbundet med at indtræde i en regering sammen. Diskussionen skal tage udgangspunkt i videoklipet i bilag A3, og du skal anvende viden om partiadfærd.

Helt grundlæggende er her at gøre med to partier med forskellige ideologier. Socialdemokratiet har altid stået inde for den socialistiske ideologi med lighed, en stærk stat, planøkonomi og den universelle velfærdsstat som fokuspunkter. Dansk Folkeparti fremstår mere kompleks, når det kommer til ideologi. På den fordelingspolitiske side er Dansk Folkeparti mere liberale end Socialdemokratiet, mens de på den værdipolitiske side går modsat Socialdemokratiets socialisme.

Udover de to partiers ideologiske forskellighed, er det også to partier, som har hver sit politiske fokus. Socialdemokraterne har gennem tiden fremstået mere fordelingspolitisk orienteret, fordi det har handlet om at få den universelle velfærdsstats principper udbredt i samfundet. Kigger man på Dansk Folkeparti, er det et parti, som siden dag ét, har haft fokus på det værdipolitiske. De har haft klare mål og fokuspunkter angående Danmarks nationalitet, indvandrerpolitikken og befolkningssammensætningen. Der er dog, som bilagene også antyder, sket en holdningsændring på det seneste.

I bilag A3 fremstår denne holdningsændring tydeligt. De to partiformænd har fået en dyb forståelse for hinanden og deres politik. Noget man for 20 år siden aldrig ville have set. Denne udtagelse viser tydeligt, hvor meget der har ændret sig over de sidste valgperioder. Det tyder på, at ideologien har fået en mindre rolle end den før har haft. Det handler for de to partiledere blot om, at man kan være med hvor er sjovt. Det handler om at opnå de mandater, som man skal bruge for at kunne få sin politik indført. De er begge enige om, at det i det store billede er Lars Lykke Rasmussen og Venstre, som er den helt store taber, fordi de Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti sidder uden for regeringen, og har mulighed for at styre dansk politik. Har man flertal, så kan man bestemme, og hvem man end så har flertal med, er med tiden blevet mere eller mindre underordnet. Det er en tid, hvor de brede politiske forlig på tværs af den klassiske højre-venstre-skala.

Til at beskrive det nye fænomen i dansk politik, kan der inddrages Molins model, som er oplagt at inddrage, når man skal analysere partiers valg af politiske standpunkter. Det er nemlig disse politiske standpunkter, som Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti mere og mere begynder at ligne hinanden på, og det er netop derfor, at de man oplever en stigende stemmeenighed i folketinget mellem de to partier. Man starter med at vælge et politisk standpunkt. Har det ene parti et politisk punkt, som de ønsker gennemført, vil der være forskellige faktorer, som man som parti skal tage højde for. I nutidens tilfælde med Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet, bliver interessefaktoren mere eller mindre ignoreret, da ideologien ikke spiller den store rolle. De spiller dog på opinionsfaktoren i og med, at deres standpunkt gerne skulle resultere i popularitet i samfundet. Så er der den parlamentariske faktor, her er det nok med at få den ene af parterne overbevist for at have flertallet i folketinget. Netop denne faktor spiller en så stor rolle, at de to partier er villige til at "glemme" ideologierne, for at kunne gennemføre deres politik. Til sidst er der personfaktoren. Her kan partierne risikere, at de opnår dårlige omtale i samfundet og mindre sympati hos vælgerne, hvis man samarbejder med et parti, man historisk set er uenige med. Dog er der også den mulighed, at det kan gavne

det enkelte parti, fordi man gennem samarbejde opnår resultater i politik, og partierne kan derfor nemmere få gennemført sin politik.

Man kan diskutere fordelene og ulemperne ved, at de partier danner en regeringskonstellation sammen. Umiddelbart vil der dog være flest fordele, men det er spørgsmålet, om fordelene kan opveje ulemperne ved en sådan handling. Som sagt er de to partiers ideologier grundlæggende forskellige, og en sådan regeringskonstellation vil være en radikal ændring indenfor dansk politik. Som de tidligere bilag også afspejler, har de to partier, på trods af en Socialdemokratisk søgning mod højre og et Dansk Folkeparti med åbne arme, stadig modstridende politik. Specielt det værdipolitiske er uenighederne størst at finde, og det vil kunne virke useriøst på vælgerne, hvis man danner regering med Socialdemokraterne. En anden ulempe vil være, at de i den samme regering, vil kunne få gennemført ret meget politik. Sidder man i en regering, vil man højst sandsynlig være mindre tilbøjelig til at samarbejde, end hvis man sidder som de to største partier uden for en regering. Som de også fremhæver i bilag A3, så er Lars Lykke Rasmussen den store taber, som det ser ud på nuværende tidspunkt. Derudover er der også enkelte meget betydningsfulde områder, hvor de to partier er meget uenige. Det drejer sig blandt andet om EU, hvor Dansk Folkeparti ikke ønsker, at have noget med EU at gøre, både i forbindelse med det fordelingspolitiske, men i lige så høj grad i forbindelse med det værdipolitiske. Her mener de, at EU har for meget at skulle have sagt i forhold til Danmark. En så stor og essentiel uenighed kan være udslagsgivende for, hvordan samarbejdet vil fungere i en evt. regering.

En af fordelene vil være, alt afhængig af valgresultatet, at de kun er afhængige af hinanden, for at kunne få deres politik gennemført. Derfor vil muligheden for, at de får ført meget politik igennem, alt afhængig af samarbejdsvillighed, være til stede. Som der også bliver fremhævet i bilaget, så er samarbejdet først og fremmest et forsøg på at hjælpe Danmark og løse tilstedeværende problemer. Det kan dog være svært at spå, om den kemi mellem partilederne vil fortsætte med at blomstre i en regering. Har de to partier stadig de samme ønsker, mål og generelle partiadfærd kan samarbejdet dog blive meget frugtbart. Til at placere de to partiers adfærd, er det oplagt at inddrage Kaare Strøms model. På nuværende tidspunkt placeres begge partier som værende policy seeking, da de begge ønsker sin politik gennemført, og har dette som det altoverskyggende mål. Man kan dog argumentere for, at desto mere Socialdemokratiet taler om, at kunne danne regering med Dansk Folkeparti, desto mere rykker de mod office-seeking, fordi de selvfølgelig ønsker regeringsmagten tilbage. Historisk set, er det også en placering, som de er gået efter. Når det kommer til Dansk Folkeparti, kan man dog ikke argumentere i samme grad for, at de går efter office-seeking i deres partiadfærd, fordi de rent faktisk har en mulighed for at vælte den nuværende regering. Her kunne man lave en aftale med Socialdemokraterne om at indgå i en fremtidig regering, hvis man i så fald vælter den nuværende. Dansk Folkeparti kan dog placeres mere mod vote-seeking, fordi de fortsat har brug for støtte, hvis de ønsker den samme magt, som de har på nuværende tidspunkt. Derudover har Dansk Folkeparti ifølge meningsmålinger mistet mange stemmer fra folketingsvalget i 2015.

Alt i alt kan det være problematisk at konkludere på fordele og ulemper ved en regeringskonstellation med Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti. Som det ser ud på nuværende tidspunkt, med ideologiernes mindskede rolle, kunne det dog være en god ide, som de to partiledere har fået. De vil få mulighed for ene og alene at styre dansk politik, hvis de altså kan blive enige. Det vil kræve mange kompromisser, men vil

måske være sundt for Danmark, at to partier forsøger at enes og opnå forbedringer i Danmark, som forhåbentligt vil kunne styrke samfundet. Ydermere kan man slutte, at det også kan risikere i et flop, hvis partierne ikke lykkedes med at samarbejde, og fortsat holder armene åbne for hinanden, når de kommer i regering. Dette kan resultere i skuffelse og mistillid hos vælgerne, som i sidste ende blot vil skade partierne.